Het Buitengebeuren, mei 2014

Voorzitter Bas had ik beloofd de jaarlijkse quiz moeilijker te maken. Het was de laatste keer naar zijn idee allemaal iets te gemakkelijk geweest, al was ik dat niet met hem eens. Het best scorende team had nog niet eens een zeven op een schaal van tien gehaald, maar hij kon krijgen zoals hij het wilde. Vanzelfsprekend. Ik trok er drie avonden voor uit, maar het liep niet zoals ik voorzien had.
Op donderdag 8 mei ontving ik van mijn oudste broer de biografie over mijn vader en die schopte mijn hele schema in de war. Ik begon te lezen en kon niet meer ophouden. Zijn relaas, dat ik op cd kreeg, greep me bij de keel. Bij vlagen zat ik te janken aan mijn scherm. Halverwege moest ik ermee stoppen, moe van mijn eigen huilen. Ik kon door mijn tranen letterlijk geen letter meer lezen, laat staan dat ik daarna nog kon verder werken aan de quiz. Ik deed die nacht, naar mijn idee, geen oog meer dicht, maar moet toch in slaap gevallen zijn.
De volgende dag werd ik pas diep in de middag wakker en moest ik mij haasten om op tijd te zijn voor de Euwe-borrel in het Max Euwe Centrum in Amsterdam, maar ik was nog steeds volledig uit mijn normale doen. Het ongemakkelijke gevoel was niet weg.
Ik treinde naar Amsterdam en was blij in het MEC Frans Kuijpers te ontmoeten. Hij zag wel dat het niet goed met me ging, maar er was geen tijd om bij te praten. Wel verkocht ik drie exemplaren van zijn biografie, die hij onwennig signeerde, waarvan één voor zijn oud-collega Paul van der Sterren. Ik vind signeren leuk, maar je moet er een zekere flair voor hebben. Hij leert het nog wel. De bijeenkomst zelf was tamelijk tam.
Nationaal kampioen Dimitri Reinderman werd uitgeroepen tot ‘Schaker van het Jaar’ en Jorden van Foreest tot ‘Talent van het Jaar’ en daar was weinig tegenin te brengen. De eerste kreeg een bronzen replica van het Euwebeeld op het gelijknamige plein, de tweede een mini replica (ongeveer één centimeter hoog) van het beroemde beeld ‘Le Penseur’ van August Rodin op een bolletje bovenop een obeliskje, ook van brons. Ik had een aardig gesprek met hem. Ik kende hem van zijn match in Groningen tegen John van der Wiel : een aardige jongeman van wie we nog veel gaan horen. Hij krijgt zijn lessen thuis van zijn ouders en concentreert zich helemaal op zijn loopbaan als schaker en heeft zijn genen mee, want zijn overgrootvader was Arnold van Foreest, die aan het eind van de negentiende eeuw Nederlands kampioen was.
Verder werd er stil gestaan bij Rob Hartoch, die vorig jaar overleed. Zijn vrouw Hetty kreeg een cadeautje (een foto en een tekening van Rupert van der Linden) en daarmee is zo goed als alles gezegd.
Ik dronk twee flesjes bier en waggelde toen ‘De Pijp’ in om mijn vriend Maarten Mosterd te bezoeken. Bij hem kon ik mijn overbelaste hart uitstorten en dat heb ik ook schaamteloos gedaan. Dat luchtte op.
Maarten is de meester-cellist van het Amsterdam Sinfonietta en artistiek directeur van de Amsterdam Cello Biennale, die ook het nodige voor zijn kiezen gekregen bleek te hebben. Hij voerde me bier. Normaal kan ik heel wat hebben, maar ik was blij toen ik met de tram en de trein en mijn eigen fiets mijn huis wist te bereiken, waar ik eindelijk in een diepe slaap viel. Weer niets gedaan aan de quiz. Nu begon de tijd echt te dringen.
Zaterdag sliep ik weer een gat in de dag. Ik durfde niet verder te gaan met het boek van mijn broer, want ik moest nu toch wel enige vaart gaan maken met de quiz, die zo nodig moeilijker moest zijn dan de vorige. Daar had ik wel wat op : mijn eigen boek ‘Taktiek en Techniek der Stukken’ uit 1994. Dat is een werkelijk prachtig uitgegeven gebonden boek van 219 pagina’s, waaraan ik bijna drie jaar gewerkt heb. Het kreeg uitsluitend goede recensies en werd zelfs

genomineerd als ‘Boek van het Jaar’ in de categorie ‘Sport en Spel’, maar de verkoop was ronduit teleurstellend. Het was met 35 gulden ook gewoon te duur, denk ik achteraf, maar daar heb je als auteur niets over te zeggen.
Ik herinnerde me, dat daar enkele zeer pittige problemen in stonden en die kon ik wel gebruiken voor de quiz. Het werd een soort recyclen van eigen werk, want ook de clubleden zouden het waarschijnlijk niet gelezen hebben. Die staan nu niet bekend als kwistig met hun centjes. ‘Kijken maar niet kopen’ gold zeker voor dat boek. Ten onrechte natuurlijk, maar nu kwam het goed van pas. Ik selecteerde twaalf opgaven ‘uit eigen werk’, om het zo maar eens te zeggen. De volgende dag zou ik alles netje uitwerken, van diagrammen voorzien en persklaar maken, zodat alles net op tijd in orde zou komen.
Als ‘slaappilletje’ probeerde ik ‘Flow-induced crystallization of polymers – modeling morphology and kinetics’ van ons clublid Peter Roozemond, een proefschift waarop hij later die maand zou promoveren. Tot mijn eeuwige schande moet ik bekennen dat ik er letterlijk geen letter van begreep. Het leek me iets in de schei- of natuurkunde, maar Peter haalde later, op 20 mei, zijn titel in de bedrijfskunde, waarvoor felicitaties gepast zijn. Hij gaf mij een gesigneerd exemplaar van zijn proefschrift, omdat hij wist dat ik dat soort geschriften van clubleden spaar. Ik heb er inmiddels zes (Frans Kuijpers, Peter Scheeren, Rudy Douven, Ferry Aalders en Peter Egmond) en er zijn mij er meer toegezegd. Het zijn ongetwijfeld stuk voor stuk knappe werkstukken, maar zij gaan mijn beperkte begrip ver te boven. Toch streef ik naar completering van deze verzameling. Dit is dus een verkapte oproep aan gepromoveerden m mij hun proefschrift ter beschikking te stellen. Hopelijk neemt Peter het me niet kwalijk dat ik als verstokte alpha afgehaakt ben. Ik kreeg ook een uitnodiging om bij zijn promotie op de Technische Universiteit Eindhoven aanwezig te zijn.
Die zondag maakte ik de quiz met moeite af, nog steeds niet helemaal de oude. Ik werkte mijn aantekeningen uit en wist dat de clubleden daar wel even mee bezig zouden zijn. Ze zouden twee uur de tijd krijgen en in de daarop volgende pauze zouden Walter Anema en ik de oplossingen doornemen en van een waardering voorzien. Dat was niet afgesproken, maar Walter bleek toch bereid de functie van scheidsrechter op zich te nemen en zo’n klusje kun je wel aan hem overlaten.
Er kwamen 23 leden opdagen. Eén ervan was Fred Hallebeek, die bij binnenkomst meteen mijn Kuijpers-boek bestelde. Met mijn domme kop ried ik hem dat af, want als hij zou winnen, zou hij het gratis krijgen. En ja hoor, dat gebeurde. Hoe dom kun je zijn ? Een dief van eigen markt.
Na drie kwartier kwamen we tot een rangschikking en de uitslag viel me behoorlijk tegen. Het beste team (Jan Voorman, Fred Hallebeek, Rob van der Weegen en Ron van Hoogstraaten) scoorde een magere 7 uit 12. Het bestuur had in zijn wijsheid besloten de leden van dit team een exemplaar van mijn Kuijpers-boek te geven. Bravo.
Aan het eind van de avond zakte ik bijna door mijn hoeven. Ik tolde en kon nauwelijks meer staan. Het was me allemaal een beetje teveel geworden. Ik mocht even gaan zitten. Loet Versfeld en Fred Hallebeek namen het gelukkig op tijd van me over, zodat de avond toch nog gered werd. Na een kwartiertje was ik weer de oude en fietste ik weer naar Best, al viel dat behoorlijk tegen.
Dat was dat. Nu moet ik nog de rest van het boek over mijn vader lezen en daar zie ik als een berg tegenop.

Jules Welling